

साथीलाई चिठ्ठी

प्रिय साथी
मिठो मिठो सम्झना,
मनकामना चोक, हेटौडा-२

मिति - २०८१/०५/१५

म यहाँ सञ्चै छु। तिमी पनि सञ्चै छ्यौ होला। तिमीले पठाएको पत्र अस्ती भखैर प्राप्त गरेकी थिएँ। तिमीले आफ्नो छुट्टीका दिनहरू मोबाइल चलाएर बितेको र मेरो छुट्टीका दिनहरूका बारे सोधेकी रहिछ्यौ। यसपालिको बिदामा त म कै जान पाइन्। तर तिमीलाई थाहा छ मैले थुपै पुस्तकहरू पढें ति 'मारियम मान्छे भई', 'घुन्ने मेचमाथि अन्यो मान्छे', 'तीन घुस्ती' र 'जनमत'। यी सबै पुस्तकहरूमध्ये मलाई 'मारियम मान्छे भई' भन्ने पुस्तक साहै मन परेको छ। आज म तिमीलाई यसै चिट्ठीमा त्यस पुस्तकको संक्षिप्त जानकारी समीक्षात्मक रूपमा दिने छु। आशा छ, भक्तों नमानी पढ्नेछ्यौ।

लेखक परिचय: राधा पौडेल (वि.सं. नं. २०३०) एक लेखिकाका साथसाथै सामाजिक अभियन्ता पनि हुनुहुन्छ। उहाँले (राधा पौडेल फाउंडेशन) का मार्फत बालबालिका र महिलाहरूलाई सहयोग गर्ने आइरहनु भएको छ। मुख्य पेसाले नर्स, उहाँ मर्यादित महिनावारीको अवधारणा सुन्दर गर्ने पहिलो व्यक्ति हुनुहुन्छ। वि.सं. २०७० सालमा मदन पुरस्कार प्राप्त गर्न सफल पौडेलले थुपै राष्ट्रिय तथा अन्तर्राष्ट्रिय पुरस्कार प्राप्त गर्नुभएको छ।

पुस्तक परिचय: यस सुन्दर पुस्तकको अधिलो बाहिरी पृष्ठमा मुसलमान समुदायकी नारीले हिजाब लगाएर आफ्नो केश/गर्दन ढाकेर, हातमा पुरस्कार लिएर उभिएकी छिन्। यसै पुस्तकको पछिलो बाहिरी पृष्ठमा राधा पौडेल अर्थात लेखिकाको संक्षिप्त परिचय दिइएको छ। १५० पृष्ठ र १२ अध्यायमा लेखिएको यस सुन्दर, पुस्तक महिनावारीसंग सम्बन्धित छ। यस पुस्तकको आइएस वि.एन नम्बर ९७८-९८७-७७५-३२८ रहेको छ। यस पुस्तकको मूल्य रु.३५ रहेको छ।

कथावस्तु: यस उपन्यासकी मुख्य पात्र मारियम, शनिवारकै दिन आपै घरमा महिनावारी भएकोमा आफूले आफूलाई भारियमानी ठान्छन्। तर महिनावारी भएको बेला यो नगर, त्यो नगर, भान्धामा नजाऊ, बुवा र भाइलाई नझेउ, धार्मिक पुस्तक नचलाऊ, भनी उनलाई लगाइएको बन्देजका कारण उनले आफै परिवारले उनलाई मान्छे बन्न नदिएको सरह ठान्छन्। मान्छे बन्न आफ्नो महिनावारीको रगत लुकाउनुपर्ने कुरा मनमा राख्दै उनले ५ महिनासम्म आफु महिनावारी भएको कुरा घरमा बताइनन्। यहाँ ५ महिनाको अवधिमा उनले आफ्नो महिनावारीको रगत लुकाउन, आफूलो हजुरआमा (दाढी) को साडी चोरेर टालो बनाउन्छन्। प्रयोग गरिसकेका टाला मलखादमा गाउँछन् र वाकि पुस्तकमा लुकाउन्छन्। तर उनको यो उपद्रो एक दिन परिवारमा थाहा हुन्छ।

त्यस दिनदेखि उनलाई विद्यालय जान दिइदैन। उनका भाइवहिनीहरूसँग बोल्न पनि दिइदैन। सहयोग मार्गदै एकदिन उनले आफ्नी साथी रिमालाई चिट्ठी लेखेर ठूली बहिनीलाई पुर्याइदिन लाउन्छन्, तर त्यस चिट्ठीको जवाफ आउदैन। एकदिन रेडियोमा एक पुरुष र महिलावीच महिनावारीमा के-कस्तो हुन्छ, यो के हो, के गर्नुपर्दै भन्ने विषयमा भएको छलफल सुनेर मारियमलाई मनमा अठोट आउँछ। पछि त्यहाँ रेडियोमा बोल्ने महिला उनकै नजिकको स्वास्थ्य चौकीमा जनस्वास्थ्य नर्स भएको कुरा मारियमले थाहा पाउन्छन्। उनले आफ्नो पेट असाथै दुखेको कुरा बताएर आमालाई अस्पताल लान भन्न्छन्। आमाले नजिकैको स्वास्थ्य चौकी कैजानु हुन्छ। त्यहाँ गएपछि मारियमले रेडियोमा बोलेकी नर्सलाई भेद्दाउन्छन् कुरा बताउन्छन्। तर उनको यो उपद्रो एक दिन परिवारमा थाहा हुन्छ।

नर्सले आमालाई सम्भाल उठाउन्। आमाले परिवारमा सम्भाएर मारियम विद्यालय जान पाउने हुन्छन्। विद्यालयमा नर्स आए जनचेतना फैलाउनु हुन्छ। केटीलाई मात्र होइन पुर्खलाई पनि महिनावारी जस्तै एक प्रकारको समस्या हुन्छ भनी नर्सले भन्नुहुन्छ। महिला र उसको महिनावारीकै कारण पुरुषको जन्म भएको कुरा नर्सले बताउनुहुन्छ र विद्यालयमा अब महिनावारीको अन्यविश्वास हटेको छ। मारियम, रिमा, संधिरा र अन्य बाल क्लबका सदस्यहरूले समाजमा जनचेतना फैलाउन्छन्। अन्ततः घर, परिवार, समाज, विद्यालय अन्यविश्वासमुक भएको र आफ्नो स्वतन्त्रताको अधिकार प्राप्त गरेकाले उनी आफू मान्छे भएको अनुभूति गरेको कुरासँगै यस उपन्यास सकिन्छ।

चरित्र चित्रण: यस उपन्यासकी मुख्य पात्र मारियम, सानैदेखि जानी र जिजासु स्वभावकी छिन्। रिमा, उनले महिनावारी भएको बेला सहयोग गरिको साथी संधिरा बाल क्लबकी अध्यक्ष अम्मी अर्थात् उनकी आमा जसका उनीसहित चार सन्तान थिए। नर्स, यस उपन्यासकी सहायक पात्र जसले अन्यविश्वास अन्त्य गर्न जनचेतना फैलाइन्। अब्बा अर्थात उनका बुवा र उनलाई माया गर्ने दादी अर्थात उनकी हजुरआमा रिमालाई महिनावारी भएको बेला सहयोगी हात बढाउनुहुने उनकै शिक्षक यी सबै पात्रहरूले यस उपन्यास मनमोहक बनाएका छन्।

मूल सन्देश: यस उपन्यासबाट महिनावारी कुनै पाप न हमई नारी/महिला/छोरीको अमूल्य गहना भएको कुरा बुझ्न सकिन्छ। महिनावारीप्रति कुनै पनि अन्यविश्वासमा मान्यता राख्न हुन्दैन। जतिसुकै कठिन परिस्थिति आएपनि आफ्नो असल कार्य छोइनु हुन्दैन। हार खान हुन्दैन। महिनावारीको रगत परिव्रत हुन्छ, त्यही रगताम्मे, कोखबाट सन्तान जन्मिएका कारण हरेक पुरुषले महिला र उसको महिनावारीको सम्मान गर्नुपर्दै।

शीर्षक सार्थकता: यस पुस्तकका लागि मारियम मान्छे भई शीर्षक साहै मिलेको छ। किनभने महिनावारीको अन्यविश्वास हटेर आफ्नो अधिकार प्राप्त गरेको मारियम मान्छे भएको अनुभूति गरेकी छिन्।

पाठकीय प्रतिक्रिया: मलाई यस पुस्तक साहै नै मन परेको छ। हामी किशोरीको दबिएका आवाज उठाउन यस पुस्तकले महत गरेको छ। तर, मलाई यस पुस्तकमा रिमा नाम गरेकी केटी महिनावारी हुँदा उसका केटा साथीहरूले उसलाई गारी फुटेको भनी भनेको चाहिए पटक्कै मन परेन। यस्ता शब्दहरूले हामी छोरी/चेली/नारी/महिलाहरूलाई दबाएको, खुम्च्याएको र हेपेको छ।

आशा छ, तिमीलाई अवश्य पनि यो पुस्तक मन पर्नेछ। तिमीले पनि कुनै पुस्तकको समीक्षा लेखेर पठाउने छ्यौ भन्ने आशा गरेकी छु। हस्त, आजलाई बिदा चाहाउन्छु। बाँकि कुरा भेटमा गरौला।

तिमी प्रिय साथी
प्रज्वलिता चापागाई

प्रेषक
प्रज्वलिता चापागाई
मनकामना चोक, हेटौडा-२

प्रापक
किष्टि खड्का
सालेपा, ललितपुर

(साहित्य संगम मकानपुरले राष्ट्रिय पुस्तकालय दिवसको अवसरमा आयोजित चिठ्ठी लेखन प्रतियोगितामा सान्तवना हुन सफल चिठ्ठी)

नियम

लघुकथा

सहयोग उठाउदै हिंडेको समूहले माइकिङ गरिरहेको थिए।

मानिसहरू कसैले चामल, दाल, तर कारी कसैले लताकपडा त कसैले गच्छ अनुसार पैसा दिइरहेका थिए।

ब्यानर सहितको उक्त समूह सहयोग उठाउदै अगाडि बढिरहेको थिए।

अलि पर बाटो किनारमा चामलका बोराहरू थिएका थिए। नजीकै ढोजरले खाल्डो खन्दै थिए।

"हैन, यो के गर्न लागेको हो ?"

समूहको एकजनाले जिजासा राखे।

"ब्यानर अनुगमन गर्दा धून, चिल्सा भएको गुणस्तरहरैन चामल बिकी गरेको भेटिएकोले खाल्डो खनेर पुर्न लागेको।"

"अनुगमन टोलीको नाइकेले प्रस्तु पायो।

"बाढी, पहिरो पीडितको लागि

खाल्डो खन्दै थिए।

"हैन, यो के गर्न लागेको हो ?"

नेपालीको शान

केशव कुमार रूढ़ी

अग्रजहरूको
कुप्रिएका हाडलाई
धाप माई
अधि बढाउदैन
नर्याँ पुस्ताहरू।

सलहरै बगिहेछ
पूँजीवाद विरुद्ध
जाइलाग्दै
समाजवादको
रातो भण्डा फहराउदै।

गगनभै नाराले
सडक, चोक, गल्ली
गुञ्जायमान पाई
जनताको प्रजातन्त्र र
समाजवाद जिन्दावाद !

हिमाल, पहाड, तराई
एकता र समावेशी
नेपालीको पहचान
सदा रहिरहोस
नेपालीको शान।

बनेपा-९, काभ्रे

कृतिका हुगाराई

बाटो हिलो छ, बनाउ बाटो
कोइ रोकिनु पैदैन
छिटो जानु छ, गाडी उडाउ जहाज
कोही रोक्नु पैदैन

मेरो देश त यसै सुन्दर छ
यसलाई बनाउन पैदैन

टाडाटाडा कुरा गर्नुपर्दै
तिमो जीवन हो।
होला कोहि इच्छा आकांक्षा
तिमी पूरा गर

नभन तिमी देश बनाउँछु
तिमी तिमो लागि विकास गर
यसमा पछि हटनु पैदैन

बाटो विराएका बाटाहरु

निबन्ध

कृष्ण पाउडेल

बाटो च्यातिएको देख्दा डर च्यातिने रहेछ ।
पुल चुडिएको देखेर मन जोडिने रहेनछ ।
बगिगएका आफन्त बादलसँग पानी फर्किए
जस्तो नफर्किने रहेछ ।

हिमालले आफ्ना विविध रंग देखाउँदो हो ।

अखवारका पाना, काँचका स्किन र होइडिंग बोर्डमा मात्र सजाउन सजिलो भएर हो कि अनमोल यी खजाना कौडीमा नविक्ने माल भएका ! लिलाम हुन नसकेका वस्तु जस्तो सस्तोपन देखेर ठेसमात्र लान्ने बाटोको चोट खुट्टामा भन्दा मनमा लागिरहेको छ मलाई । गौडा भीर र नदीको कटानले बाटो विसार्एको छ । यो कल्पनाको काला पोतेर करैको बेइज्जती गरेको हृदै होइन ।

पच्चीस वर्ष भयो यो बाटोमा नझावाट रगत बगेको । एक चौथाई शताब्दी भनेको सायद थोरै होला युगका लागि । तर म जावो एक मनुवाको त आधै उमेर हो त बाबै ! यही बाटो नाप्ने हैसियत बनाउन अर्को एक चौथाई शताब्दी पनि त जोड्नु यो गरीवले । युग, हैसियत अनि गरीबी तुलनाकै पहाड हुन् । सांच्चिकै यी गहाँ बोझहरूले दिनदैन थिचिरहेको छ ।

यो देशको एक टुक्रा भूगोलको नाम लिए भने वाँकी भूगोलको पाप लाग्नेछ मलाई । तला चाढने लिप्त विग्रे जस्तो नहुने रहेछ, दुर्गमको बाटो विग्रनु । बाटो च्यातिएको देख्दा डर च्यातिने रहेनछ । पुल चुडिएको देखेर मन जोडिने रहेनछ । बगिगएका आफन्त बादलसँग पानी फर्किए जस्तो नफर्किने रहेछ ।

युग प्रविधिको हो । ती सुन्दर दृश्य मोबाइल या क्यामरामै कैद गर्न पाए नि हुने नि ! खुट्टा दुखाएर पुगेका ठाउँका तस्वीर दुरुस्त खिच्न पाए पनि हुने नि ! ढंग नपुगेको हो कि स्तरीयता दिने पैसो नपुगेको हो, अलिक बलिया तस्वीर कैद गर्न कहिलै सकिएन ।

युग प्रविधिको हो । ती सुन्दर दृश्य मोबाइल या क्यामरामै कैद गर्न पाए नि हुने नि ! खुट्टा दुखाएर पुगेका ठाउँका तस्वीर दुरुस्त खिच्न पाए पनि हुने नि ! ढंग नपुगेको हो कि स्तरीयता दिने पैसो नपुगेको हो, अलिक बलिया तस्वीर कैद गर्न कहिलै सकिएन ।

बाटोले बाटो कृरिहेको छ । यात्रुले यात्रा करेको छ । सुन्दर दृश्यले आँटिला दर्शक करेको छ । ठेस लाई हिंड्रा कुमारी पहाड मात्र छैनन् बाटोभरि । बलात्कृत धर्तीका छातीहरु पनि छन् । टुटेका, चुंडिएका पुल र तुडन मात्र छैनन्, त्यसले दिएका तमाम घाउहरू पनि छन् । आकाश छेहुङ्गा भै उभिएका चुचुरा देखेर किन तसिनु ? सबै टेकेर सकाउनु पर्ने होइन । किन कुरा हैदै आनन्द लिन मात्र बिनिएका हुन्छन् । तिनको उपयोग भनेको केवल पारखी आँखाको हेराह मात्र हुन्छ ।

पहाड अग्लो हुदैमा बाटो चुचुरोमा पुन्याउन त पद्वै नयो नि, फैरी र किनारैकिनार पनि हिंडाउन सकिन्छ बाटो, माञ्चेको जिन्दगी जस्तो ।

तुलनाको पहाडले मान्छेको धरातल वेस्मरी थिचिएको देख्दू म अचेल । त्यो थिचिमिचो मेरा तस्वीरले पनि सहेका छन् । देखेका छन् । नागबेली परेर मेरै निधार खुम्चिए जस्तो खुम्चिएको नीरीको पानीमा आकाशको निले रंग पोखिएको सुन्दरतम् दृश्य मेरा तस्वीरले देखाउन नसकेको हो ।

म यस्ता कुरामा मोबाइलको आँखाको मेगापिक्सेलसँग कसरी बहस गरौँ ? मलाई त यो देशका ताल, हिमाल नदी, भीरपाखामा मान्छेका नाज्ञा आँखाले 'आहा !' देखुन् भन्ने लाग्छ । एक पटक हिमाल आरोहण गरेर फेरि नफर्किए भन्दा बेलाबेला आधार शिविरबाट नियालन मन पराउनेलाई

बाटोले बाटोका योजन बनेर हिनेको आधै शताब्दी भयो । किति योजनाको मृत्यु भैसक्यो । आजसम्म मलाई जाने बाटो बन्न सकेको छैन । घाटोका बाटो आखिर सबैले देख्नुपछ । काँध चढेको जान पाउनु भयो भन्ने तपाईं भायमानी हो । मैले त लोटेको ठाउँलाई नै मसानघाट ठाउँका यी समस्या देखेको छु । मान्छे बाटोलाई मात्र दोष लगाएँ भन्ने म पनि त्यही हेलाकै भेलमा हेलिए हुन्छ ।

गाउँ पूरे शहर पसेको भन्दून भन्नेहरु, म देलेलाई यो कुरासँग पटक्के विश्वास छैन । गाउँमा विश्वास नलाग्ने धेरै विश्वास छन् भनेर कविता लेखेको पनि धेरै भयो ।

कविता लेखेर यो देशमा केही हैदैन भनेर वुभै पनि कविताहरु कविता लेख्न छोडेकै छैनन । मानौ, कविता मात्र हो यो देशको मुक्तिदाता । सुगाको आँखामा मात्र देख्ने र तीर हानिहरने अर्जुनको अनुहार दारीले छोपिएला, यो देशमा केही परिवर्तन हुँदैन । यो चरम निराशा पंखिनुमा यो बाटो हराएको बाटोलाई मात्र दोष लगाएँ भन्ने म पनि त्यही हेलाकै भेलमा हेलिए हुन्छ ।

यहाँ त देख्नु परिहरेछ, यी अबोध आँखाले कैतै भवन मात्र, बस्ती छैन । कैतै प्रहरी मात्र, सुरक्षा गस्ती छैन । औषधि हुँदा डाक्टर छैन । विरामी हुँदा अस्पताल छैन । स्कूल र विद्यार्थी छन् नै क्षिक्षक छैनन । जाँच छ, पढाइ छैन । समय छ

मान्छेलाई फुर्सद छैन । मानौ, समस्या

मोटर चढेर घाट पुने सबै लासलाई भायमानी लास भन्ने गरेको छु । भायमानी लास हुन पाउनुभएकोमा मलाई तपाईंप्रति करिं ईर्ष्या छैन । कुन भीरमा या कुन तीरमा सकिन्छु करिं चिन्ता छैन । चिन्ता त यस्त हो कि म अन्तिम अभागी सांवित हुन सक्छु कियो निरन्तरता अझै लम्बिन्छ ?

तपाईं ओहदामा हुन्हुन्छ । सायद राजनीतिक या निर्णयक ओहदामा पनि । शत्रु नसमिक्नु होला । म पनि यही देशको पानी पिएर हुँकेको हुँ । तपाईंलाई भै मलाई पनि यो देशको चिन्ता लिने अधिकार छ । उसो त तपाईंको नजर यस्ता भारपातमा नपर्न सक्छ । भारपातमा उपयोग गर्दै भारपात चिर्सनु पनि बाटोमा बाटो हराउन जस्तै हो महोदय !

महोदय ! हामीले चिल्लो सङ्कलन यो देशको पानीको होइनौ । तर्नै पर्ने नदीमा कसरी हामफालेर आत्महत्याको उदाहरण दिउँ ।

सय मिटरको ग्याविनको अभावमा हरेकपटक एक घन्टा उकालो र एक घन्टा ओरालो करिं हिडाउन्हुन्छु बिना बाटोमा । तपाईंका योजना बहुत छन्, होलान् । तर यहाँ त एक पाइलो चिप्पेर ज्यान गएको छ । मलाई लाग्छ, योजनाभन्दा ज्यान ठूलो हो । ज्यान जोगाइदिनोस् महोदय !

तपाईं नयाँ विश्वविद्यालय र ठूलो अस्पतालको उद्घाटन गर्नुहोस, म समाचार सुनेरै ताली बजाउँला । यहाँ साना नानीले ज्वरो र भाडापखालावाट बाँचै कखरा र एवीसीडी चिन्न पाए हुन्यो । तपाईं सुशासन कायम गर्न ठूला माछा पक्कनु होस् तर साना भुराले द्वाली छलेर पोखरी सुकाएको हेर्ने म विवश छु महोदय !

खल्तीभरि पैसा कमाउन शहर छिरे पनि पेटभरि सास फेर्ने गाउँ जानुपर्ने छ । घोडा, खच्चड र याकलाई चिप्पो बाटो चाहान्ह हजुर । भोट थोरै भएका ठाउँमा भोट धेरै भएको ठाउँका मानिस धुम्न रुचाउँन् । उकालोओरालो, भीरपाखा शहरमा उमार्न सक्नुहुन्न । तिनलाई जीवित राख्न गाउँउर नै आवश्यक छ । जनसंख्या र भयो भन्ने तपाईं भायमानी हो । मैले त पाइलो ठाउँलाई नै मसानघाट ठाउँका यी समस्या देखेको छु । मान्छे बाटोलाई भयो र भीरमा यो गरीबी अन्त्येष्टि भएको छु । भीरमा यो गरीबी बुझुँ ?

गाउँ पूरे शहर पसेको भन्दून भन्नेहरु, म देलेलाई यो कुरासँग पटक्के विश्वास छैन । गाउँमा विश्वास नलाग्ने धेरै विश्वास छन् भनेर कविता लेखेको पनि धेरै भयो ।

कविता लेखेर यो देशमा केही हैदैन भनेर वुभै पनि कविताहरु कविता लेख्न छोडेकै छैनन । मानौ, कविता मात्र हो यो देशको मुक्तिदाता । सुगाको आँखामा मात्र देख्ने र तीर हानिहरने अर्जुनको अनुहार दारीले छोपिएला, यो देशमा केही परिवर्तन हुँदैन । यो चरम निराशा पंखिनुमा यो बाटो हराएको बाटोलाई मात्र दोष लगाएँ भन्ने म पनि त्यही हेलाकै भेलमा हेलिए हुन्छ ।

यो चरम निराशा पंखिनुमा यो बाटो हराएको बाटोलाई मात्र दोष लगाएँ भन्ने म पनि त्यही हेलाकै भेलमा हेलिए हुन्छ ।

मलाई लाग्छ, योजनाभन्दा ज्यान ठूलो हो । ज्यान जोगाइदिनोस् महोदय !

मलाई लाग्छ, योजनाभन्दा ज्यान ठूलो हो । ज्यान जोगाइदिनोस् महोदय !

मलाई लाग्छ, योजनाभन्दा ज्यान ठूलो हो । ज्यान जोगाइदिनोस् महोदय !

मलाई लाग्छ, योजनाभन्दा ज्यान ठूलो हो । ज्यान जोगाइदिनोस् महोदय !

मलाई लाग्छ, योजनाभन्दा ज्यान ठूलो हो । ज्यान जोगाइदिनोस् महोदय !

मलाई लाग्छ, योजनाभन्दा ज्यान ठूलो हो । ज्यान जोगाइदिनोस् महोदय !

मलाई लाग्छ, योजनाभन्दा ज्यान ठूलो हो । ज्यान जोगाइदिनोस् महोदय !

मलाई लाग्छ, योजनाभन्दा ज्यान ठूलो हो । ज्यान जोगाइदिनोस् महोदय !

जेसीज खुल्ला फुटबल प्रतियोगिता

एफसी नमोबुद्धको सुखद सुरुवात

३ समाज संवाददाता

हेटौडा: मकवानपुरको मनहरी गाउँपालिकामा शुक्रवारवाट दोस्रो संस्करणको चैनपूर जेसीज खुल्ला फुटबल प्रतियोगिता सुरु भएको छ। चैनपूर जेसीज मनहरीको आयोजनामा मनहरी-४, मसिनेस्थित गोलघर खेलमैदानमा सुरु भएको प्रतियोगिताको उद्घाटन वागमती प्रदेशको युवा तथा खेलकुद मन्त्री मीनकृष्ण महर्जनले गर्नुभयो।

उद्घाटन खेलमा मनहरी गाउँपालिकाको ४ नम्बर वडाको सुखद सुरुवात गरेको छ। हेटौडा उपमहानगर पालिका पदमपोद्धारीको एफसी नमोबुद्ध क्लबलाई २-० गोलले हराउँदै एफसी नमोबुद्धले विजयी सुरुवात गरेको हो। नमोबुद्धको जीतमा सुनिल लामाले २६ मिनेटमा र स्यामुल लुनारले ४३ मिनेटमा सम्मान एक-एक गोल गरे। म्यान अफ द म्याच सुनार घोषित भए।

आन्तरिक क्रृष्णको...

धमाधम आन्तरिक क्रृष्ण उठाइरहेको छ। साउनमा नै आन्तरिक क्रृष्ण बोलकबोल तालिका स्वीकृत गराएर सोही अनुसार आन्तरिक क्रृष्ण परिचालन भइहेको सार्वजनिक क्रृष्ण व्यवस्थापन कार्यालयका प्रमुख अमृत लम्साल बताउँछन्।

सरकारले चालु आव ३ खर्ब ३० अर्ब आन्तरिक क्रृष्ण परिचालन गर्ने लक्ष्य राखेको छ। जसमध्ये २२ कातिकसम्म आउँदा १ खर्ब रूपैयाँ आन्तरिक क्रृष्ण परिचालन भइसकेको उक्त तथ्याङ्कले देखाउँछ। तथ्याङ्क अनुसार प्रथम चौमास नसकिंदै सरकारले वार्षिक लक्ष्यको एक तिहाइभन्दा धेरै आन्तरिक क्रृष्ण परिचालन गरिसकेको छ।

सरकारले आन्तरिक क्रृष्ण परिचालन गर्न विभिन्न औजार प्रयोग गर्ने गर्दछ। नेपाल सरकारले आन्तरिक क्रृष्ण परिचालन गर्न जारी गर्ने औजारलाई सरकारी क्रृष्णपत्र भन्ने गरिन्दू। सरकारी क्रृष्णपत्र बजारयोग्य उपकरण हो। जसमा लगानीकर्ताले क्रृष्णपत्र जारी गर्ने संस्थावाट निष्ठत व्याज प्राप्त हुने गरी लगानी गर्दछन्। देश विकासका लागि सरकारी खर्च गर्न आवश्यक साधन जुटाउन सरकारले विभिन्न किसिमको क्रृष्णपत्र जारी गर्दछ।

विगतमा नेपाल राष्ट्र बैंकले सरकारको बैंकका रूपमा सार्वजनिक क्रृष्ण व्यवस्थापन गर्दै आए पनि हाल अर्थ मन्त्रालय अन्तर्गत सार्वजनिक क्रृष्ण व्यवस्थापन कार्यालय खडा गरी सोही कार्यालयले सार्वजनिक क्रृष्ण व्यवस्थापन गर्दै आएको छ। कार्यालयले सार्वजनिक क्रृष्ण परिचालनका लागि जारी गर्ने सरकारी क्रृष्णपत्र मुख्यतया ट्रेजरी विल, विकास क्रृष्णपत्र, नागरिक बचतपत्र र वैदेशिक रोजगार बचतपत्र गरी चार प्रकारका छन्।

ट्रेजरी विल एक वर्ष वा एक वर्षन्दा कम अवधिको आन्तरिक क्रृष्ण उठाउन प्रयोग गरिने अल्पकालीन सरकारी क्रृष्णपत्र हो। ट्रेजरी विल अवधिका आधारमा २८ दिने, ११ दिने, १ सय द२ दिने र ३ सय ६४ दिने गरी चार किसिमका हुन्छन्।

विकास क्रृष्णपत्र भन्ने लामो अवधिको आन्तरिक क्रृष्ण परिचालन गर्ने औजार भएकाले विकास क्रृष्णपत्रको व्याजदर उच्च हुँदा त्यसले सरकारी क्रृष्णको लागत समेत दीर्घकालीन रूपमा महिंगो गर्ने जान्छ। सामान्य अवस्थामा सरकारी क्रृष्णपत्रको औसत व्याजदर ५ देखि ६ प्रतिशत रहेगे विगतको तथ्याङ्कले देखाउँछ। तर, नेपालको बैंकिड प्रणालीमा तरलता र वैदेशिक रोजगार बचतपत्र मार्फत १ अर्ब आन्तरिक क्रृष्ण परिचालन गर्ने लक्ष्य मिन्दैराई गर्दछ।

वैदेशिक रोजगारीमा जाने क्रम बढेसंगै रेमिट्यान्स बैंकिड प्रणालीबाट

भित्तिर्याउन प्रोत्साहित गर्ने र विदेशमा रहेको पूँजी आकर्षित गरी अर्थतन्त्रमा समग्र साधन परिचालन स्तर बढाउने उद्देश्यले २०६६/६७ देखि वैदेशिक रोजगार बचतपत्र निष्कासन गर्न थालिएको थियो। यस्तै नागरिकलाई लगानी र बचतमा प्रोत्साहन गर्ने उद्देश्यले सरकारले हरेक वर्ष आन्तरिक क्रृष्ण उठाउँदा नागरिक बचतपत्र पनि निष्कासन गर्ने गर्दछ। तर, त्यसमा सार्वजनिक क्रृष्णपत्रको आकर्षण नदेखिंदै वैंक तथा वित्तीय संस्थाले लगानी गर्ने गरी विकास क्रृष्णपत्र र ट्रेजरी विल मात्रै आन्तरिक क्रृष्ण परिचालनको भरपर्दौ औजार बनेको छ।

सरकारले अल्पकालीन क्रृष्ण परिचालन गर्न विकास क्रृष्णपत्र प्रयोग गर्दै आएको छ। चालु आव ३ खर्ब ३० अर्ब आन्तरिक क्रृष्ण परिचालन गर्ने लक्ष्य लिएकोमा विकास क्रृष्णपत्र मार्फत मात्रै २ खर्ब ९ अर्ब रूपैयाँ आन्तरिक क्रृष्ण परिचालन गर्ने लक्ष्य लिएको छ। यस्तै ट्रेजरी विलमार्फत १ खर्ब १५ अर्ब रूपैयाँ आन्तरिक क्रृष्ण परिचालन गर्ने लक्ष्य लिएको छ। नागरिक बचतपत्र मार्फत ५ अर्ब र वैदेशिक रोजगार बचतपत्र मार्फत १ अर्ब आन्तरिक क्रृष्ण परिचालन गर्ने लक्ष्य लिएको छ। ट्रेजरी विल सरकारले आवश्यकता अनुसार नवीकरण गर्दछ। एक वर्षभन्दा कम अवधिको हुने भएकाले बैंकिड प्रणालीमा तत्कालीन अवस्थामा रहेको तरलताले ट्रेजरी विलको व्याजदर निर्धारण गर्दछ।

विकास क्रृष्णपत्र भन्ने लामो अवधिको आन्तरिक क्रृष्ण परिचालन गर्ने औजार भएकाले विकास क्रृष्णपत्रको व्याजदर उच्च हुँदा त्यसले सरकारी क्रृष्णको लागत समेत दीर्घकालीन रूपमा महिंगो गर्ने जान्छ। सामान्य अवस्थामा सरकारी क्रृष्णपत्रको औसत व्याजदर ५ देखि ६ प्रतिशत रहेगे विगतको तथ्याङ्कले देखाउँछ। तर, नेपालको बैंकिड प्रणालीमा तरलता र व्याजदरमा हुने तीव्र उतारचढाव प्रभाव आन्तरिक क्रृष्णमा पनि नागरिक बचतपत्र र वैदेशिक रोजगार बचतपत्र मार्फत आन्तरिक क्रृष्ण परिचालन हुने गरे भए पनि त्यसको हिस्सा नगण्य मात्रै छ।

वैदेशिक रोजगारीमा जाने क्रम बढेसंगै रेमिट्यान्स बैंकिड प्रणालीबाट

खेलकुद/विविध

एक विदेशी...

१६, गरिमा टोलका ३५ वर्षीय अर्जन गौतम रहेको प्रहरीले जानकारी दिएको छ। विहावार गौतम परिवारहरूसहित टोलबाट घुमनका लागि गएकोमा ताल नजिकै रहेको ढुगामा चढी फोटो खिच्ने कममा चिप्सले दोहोरी तालमा ढुकी अर्जन बेपत्ता भएका थिए। वेपता भएका अर्जुनको खोजी गर्ने जाँदा विहावार दिउँसो ४ बजेर ४५ मिनेटको समयमा पोखरीमा फेला परेको प्रहरीले जानकारी दिएको छ।

रसुवा जिल्लाको गोसाईकुण्ड गाउँपालिकामा ४ नम्बर वडाको मुख्य सहयोगीमा सञ्चालन भएको प्रतियोगिताको विजेताले एक लाख १५ हजार १११ रुपैयाँ र उपविजेताले ५१ हजार १५१ रुपैयाँसहित ट्रफी, मेडल र प्रमाणपत्र प्राप्त गर्नेछ भने प्रतियोगिताको सर्वोत्कृष्ट खेलाडीले ७ हजार ५ सय रुपैयाँ तथा अन्य विद्यागत उत्कृष्टले जनही नगद ३ हजार ५ सय रुपैयाँसहित ट्रफी र प्रमाणपत्र प्राप्त गर्नेछन्। प्रतियोगितामा १६ वटा टिमहरूको सहभागिता रहेको छ। गत वर्ष भएको पहिलो संस्करणको प्रतियोगिताको उपाधि प्रदेश प्रहरीले जानकारी दिएको छ।

गाउँपालिकामा ४ नम्बर वडाको मुख्य सहयोगीमा सञ्चालन भएको प्रतियोगिताको विजेताले एक लाख १५ हजार १११ रुपैयाँ र उपविजेताले ५१ हजार १५१ रुपैयाँसहित ट्रफी, मेडल र प्रमाणपत्र प्राप्त गर्नेछन्। प्रतियोगितामा १६ वटा टिमहरूको सहभागिता रहेको छ। गत वर्ष भएको पहिलो संस्करणको प्रतियोगिताको उपाधि प्रदेश प्रहरीले जानकारी दिएको छ।

खेलकुद क्षेत्रको विकास सरकारको प्राथमिकतामा छ: मन्त्री काफ्ले

समाज संवाददाता

हेटौडा: वागमती प्रदेशका आर्थिक मामिला तथा योजना मन्त्री कुन्दनराज काफ्लेले खेलकुद क्षेत्रको विकास सरकारको प्राथमिकतामा रहेको बताउनुभएको छ। खेलकुद क्षेत्रलाई सरकारले प्रमुखताका साथ अधिकारी विविध विधायिका द्वारा उत्कृष्ट प्रदर्शन गर्ने आवाहन दिएको छ।

मन्त्री काफ्लेले सरकारले खेलकुद पूर्वाधारसंगै खेलाडी प्रोत्साहनमा समेत लगानी बढाउने बताउनुभयो। मन्त्री काफ्लेले राष्ट्रिय तथा अन्तर्राष्ट्रिय खेलकुद प्रतियोगितामा नेपालले उत्कृष्ट प्रदर्शन गर्ने आवाहन दिएको भावामा भनाई छ। चरिकोटमा निर्माणाधिन रंगशाला निर्माण सम्पन्न गर्ने अवधिकारी अन्तर्राष्ट्रिय खेलकुद हिमाल आरोहणका लागि स्याफ्रेशी-लाडाटाड लिरुड हिमाल गर्दै विहावार दिउँसो ४ बजेर ४५ मिनेटको समयमा फेला परेको विविध विधायिका द्वारा उत्कृष्ट प्रदर्शन गर्ने आवाहन दिएको छ। चरिकोटमा निर्माणाधिन रंगशाला निर्माण सम्पन्न गर्ने अवधिकारी अन्तर्राष्ट्रिय खेलकुद हिमाल आरोहणका लागि स्याफ्रेशी-लाडाटाड लिरुड हिमाल गर्दै विहावार दिउँसो ४ बजेर ४५ मिनेटको समयमा फेला परेको विविध विधायिका द्वारा उत्कृष्ट प्रदर्शन गर्ने आवाहन दिएको छ।

मन्त्री काफ्लेले सरकारले खेलकुद पूर्वाधारसंगै खेलाडी प्रोत्साहनमा समेत लगानी बढाउने बताउनुभयो। मन्त्री काफ्लेले राष्ट्रिय तथा अन्तर्राष्ट्रिय ख